

ЛЮТИЙ

1977

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 4 (998)

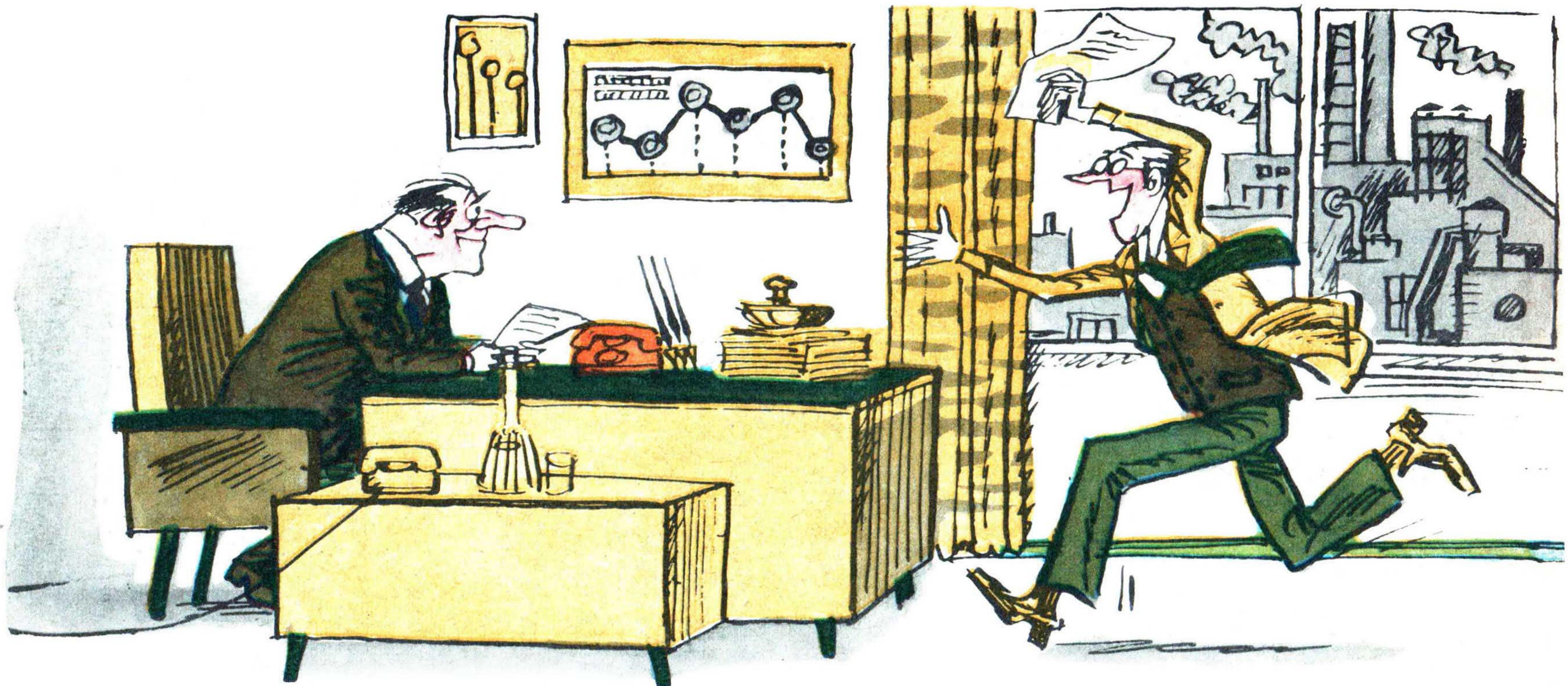
Ціна номера 20 коп.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Кажуть, що верблюд може не пити цілий тиждень!
— Так то ж тварина...

НЕСПОДІВАНА РАДІСТЬ

— Петре Степановичу! Перемога! Тепер ми вже вилізли з відстуючих! У сусідів становище ще гірше нашого!

Заскочив я в село Бродецьке Козятинського району до знайомих. Сіли вечеряти. Слово за словом та й потекла розмова. Про погоду, врохай, потім про дітей.

— А ми вже й не знаємо, що нам з нашим Сашком робити,— зітхнула господиня.— Начитався книжок про кориду, утікмачив собі в голову, що буде тореадором, і хочти плач.

— Ким-ким? — здивовано перепитав я.

— Тореадором, — уперто шморгнуло носом дев'ятирічне хлоп'я, яке притулилося край столу.

— Та навіщо це тобі?

— Бо я тата люблю і поважаю дядька Юримка. А вони кажуть, що Ім бики жили вимотують.

— А чому ж вони вимотують?

— Бо не стоять на місці.

— А чого ж вони не стоять на місці?

— Бо не прив'язані.

— А чого ж їх не прив'язують?

— Бо нема чим.

— А чому нема чим?

— Не знаю.

— Ану давай завтра сходимо до дядька Юримка, — запропонував я.

Ветлікаря П. П. Юримка ми розшукали на фермі.

— Сашко вирішив стати тореадором, — кажу, — на вас посилається.

Ветлікар ніжно погладив хлопця по голівці.

— Це він татові допомагати хоче. Наслухався, скільки ми з цими бичками мороки маємо. Пошлемо, пошлемо тебе вчитися на тореадора. Якщо треба буде — за кордон пошлемо. Ти тільки підростай.

— Ви не жартуєте? — запитав я.

— Які там жарти, — відповів ветлікар. — Ходімо на ферму.

У приміщенні стояв неймовірний гамір. Ревіння тварин перемішувалося з лайкою доглядачів. Троє чоловіків, серед них і тато Сашка, що сили тягнули до годівниці бичка, котрий упирався усіма чотирма ногами.

— Ось вам — звичайнісінський робочий день, — пояснив П. П. Юрим-

дівлі худоби, начиняються ці комплекси устаткуванням на сотні тисяч карбованців, а прив'язати бичка нічим.

— Нічого тут смішного, — холодно відповів Василь Григорович. — Ланцюгів справді нема. Минулого року ми одержали їх 2,3 тисячі тонн, хоч просили втрое більше. Така ж ситуація і в цьому році. Це раз. А по-друге, ми обслуговуємо ланцюгами лише радгоспи. За колгоспи нехай болить голова у Міністерства сільського господарства і «Укоопспілки».

— Голова то болить, — сказав начальник головного управління механізації і електрифікації Міністерства сільського господарства М. О. Дениш. — Проте від цього ланцюгів не побільшало. Кооперація забезпечує ними колгоспи дуже погано.

— Нехай не валять із хворої голови на здорову, — відрізав заступник керуючого республіканською кontoю «Укоопгоспторг» С. Т. Бовкун. — За положенням, «Сільгосптехніка» повинна обслуговувати всі сільськогосподарські підприємства, а значить, і колгоспи. Наші ж фонди на ланцюги розраховані не для оптової, а тільки для роздрібної торгівлі. Хоча на практиці всі ланцюги закуповують колгоспи через магазини. Та й скільки там тих ланцюгів. У 1976 році з 3400 тонн, що замовляли, одержали лише 750. Цього року матимемо ще менше.

— Невже нічого не можна зробити? — розгублено запитав я.

— Треба, щоб ланцюг увійшов у номенклатуру Держплану республіки, — відповіла «Укрсільгосптехні-

Етюди про безглуздя

ко. — У нас на відгодівлі стойть тисяча голів молодняка. Утримання, підкresлюю, прив'язне. Це означає, що бичок повинен стояти і їсти зі своєї годівниці, а не гасати по приміщенню.

— Але ж вони бігають?..

— Бігають, — підтвердив П. П. Юримко. — Бо не маємо чим їх прив'язувати. Поки теля невелике — його витримує звичайний мотузок. Для чотирьохцентнерного бичка потрібен ланцюг. А їх — катма. Наші тваринники добре обізнані з технологією інтенсивної відгодівлі, але приборкування бичків, що зриваються з прив'язі, — не їхній профіль.

— У вас же «Сільгосптехніка» під боком, — кажу, — поїдьте і випишіть ланцюгів, скільки треба.

— Та ми вже два роки одержуємо від «Сільгосптехніки» самі обіцянки.

— Ага-ага! — застрибав на одній нозі Сашко.

— Товариш Юримко для мене — не авторитет, — сказав я Сашкові. І поїхав у Вінницю, в облоб'єднання «Сільгосптехніка».

— Слухайте, — мовлю там, — у відділку Бродецькому Бродецького цукрокомбінату нічим бичків припинати. Підкинули б ви їм пару тонн ланцюгів, га?

На мене поглянули, як на інопланетного пришельця.

— Та ви що? — відповіли. — Хотете — май Ім десяточок грузовиків підкінемо? Або тракторів. А ланцюги у нас — на вагу золота. До того ж, цукрокомбінат — не нашої системи. Нехай про нього Міністерство харчової промисловості дباء. А ми не маємо навіть чим новозбудовані відгодівельні комплекси забезпечити.

У Києві я розповів про це заступникові начальника головного управління по постачанню машинного устаткування і товарів виробничого призначення «Укрсільгосптехніки» В. Г. Харсіці.

— Не повірите, — сміюся, — що ваші вінницькі підлеглі догосподарювалися до того, що жодного ланцюга за душою не мають. Уявіть собі: на Вінниччині споруджуються мільйонної вартості комплекси по відго-

Шановні читачі! У «Перці» — новина: «Дошка нешани». Хто тієї честі удостоється, дивіться на сторінці 13-й.

ЧОГО Я ВАМ!

ОДЕСЬКА область. (Терміно-ва). Представник Іллічівського телеграфу урочисто вручив громадянці Н. Г. Світличній телеграму такого змісту: «СРОЧНАЯ СЕРИЯ Е-57 ОДЕССКАЯ ОБЛ ИЛЬЧЕВСК УЛ ЛЕНИНА 18 В КВ 27 СУВЕТЛИНОЙ НАТАЛЬЕИ ГРИГОРЬЕЯНЕ КИЛИЯ ОС 1701 10 10 1415 ДОРОЖУЯ МАТЬЧКМ ПМЗД. РАВЛЯЕМ ЯНЕМ РОЖДЕНИЯ ЖЕЛАЕМ НУЧАСТЬЯ БДОРОВЬЯ БДОЛГИХ ЛЕТ ЖИЗНВ ЦЕЛУЕМ СЕМЬЯ СВЕТЛICHНЫ».

Одержанши цю телеграму, Наталя Григорівна (до речі, жи-ве вона в будинку № 18-А, а не 18-В, як вказано в телеграмі; і ще раз до речі, телеграму було наклеєно на бланку зовсім іншої серії) відразу відчула себе дуже-дуже нукально і зовсім-зовсім бдорою. Чого від щирого серця побажала й працівникам Іллічівського телеграфу.

ка» вустами Василя Григоровича Харсіки. — Тоді ферми комплектуватимуться за принципом: кожній корові чи теляті — свій ланцюг, під цей принцип виділятимуться і фонди.

— Треба більше виробляти ланцю-гів, — побажала кооперація устами Степана Трохимовича Бовкуна, — тоді, можливо, нам їх більше й ви-ділятимуть.

Існуючі виробничі площини заван-тажені повністю, — відповіло на це побажання Міністерство місцевої промисловості вустами начальника виробничого відділу О. І. Верниго-ри. — Можна було, звичайно, на-лягти на продуктивність праці. Наш науково-дослідний інститут спробу-вав налягти: створив автомат для зварювання ланцюгів, але, самі розумієте, перша чарка завжди колом. А коли буде друга — не знаю. Чи не можна розширити виробничі пло-щі? Порадьтеся в нашому Голово-постачбуті.

— Розширити в принципі можна, — сказав заступник начальника Голово-постачбуту Міністерства місцевої промисловості, начальник відділу збуту і планування перевезень С. Д. Рябошапка, — але чи потрібно це робити? Створити завод — не лан-цюг склепати. Заводів потрібно знати перспективу не на рік і не на два. Я даю голову навідіз, що ні-хто ні в Міністерстві сільського гос-подарства, ні в «Укрсільгосптехніці», ні в «Укоопспліці», ніхто, чуєте, під таку ж заставу, як моя, не скаже, скільки потрібно буде ланцюгів че-рез п'ять років. А на заявках, узя-тих зі стелі, налагоджувати вироб-ництво ризиковано.

«Мабуть, Сашко по-своєму пра-вий, — думав я, ідучи у Бродець-ке. — Судячи з темпів, якими роз-в'язується ланцюгова проблема, він таки встигне вирости і стати тореа-дором, щоб виручати працівників ферми під час іхніх баталій із непо-кірними бичками...»

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Вінниця — Київ.

«Адже це справжні людські докумен-ти» — говорив про листи В. І. Ленін. Він розглядав їх як джерело інформації, засіб вираження громадської думки, роз-витку критики й самокритики, підкреслював необхідність своєчасно, правильно реагува-ти на кожний лист».

(З передової газети «Правда» від 14 грудня 1976 року).

БЕЗ ВИГАДКИ І ФАНТАЗІЇ

Чесно кажучи, я заздрю деяким керівникам. Не всім, щоправда. Але отим товаришам, які ма-ють справу з листами трудящих. Інколи читаєш їхні відповіді на листи і думаєш: «Господи, до чого ж в окремих товаришів розвинена фанта-зія!» Як, буває, вони кучеряво, з вигадкою відпо-відають, як пишуть: факти нібито й підтвердилися і ніби й не підтвердилися. Одних начебто, з од-ного боку, й покарали, а, з іншого боку, — на-чебто й ні. Одне слово, і кози цілі, і вовки ситі.

Сидиш і mrієш: «Мені б отак навчитися фей-летони писати. Щоб герой фейлетону прочитав про себе матеріал і сказав: «Чи він ото мене, сучий син, хвалить, чи гудить?» А від того і тобі, і йому одна ж благодать: фейлетона ніхто не спросто-вє, по знайомих не телефонує, анонімок на тебе по інстанціях не розсилає. Одне слово, сиди собі і пиши собі».

Є, правда, й крутіші керівники. Ті повідомляють конкретно: листа чи фейлетона, скажімо, обговорили, Івана Івановича заслухали, негідну його поведінку засудили і з роботи... звільнили.

Коротко і ясно. Ми ж — за ту відповідь і під рубрику «Дали перцю!» Мовляв, отак товариші реагують на листи трудящих. Коли ж після опублікування одного такого повідомлення до редак-ції лист надходить. Цього разу не офіційний: «Шановний Перце! — пишуть. — Івана Івановича справді з тієї посади звільнили, але посадили на іншу. Вищу!»

Ото гумористи, думаєте! Ото фантазери! Мені б хоч один відсоток їхньої фантазії! Але де там! Моя фантазія перед їхньою блідне.

А оце одержали відповідь просту і лаконічну, як модерна поезія. Я не можу стриматися, щоб повністю не процитувати її. Але трохи нижче. Спочатку про те, як вона народилася.

До редакції «Перця» надійшов лист. У тому листі писалося, що у «Вареничній» міста Сум, по вулиці Карла Маркса, 2, громадянин О. С. Шрамко купив пиріжок з повидлом і зна-йшов у ньому (несподівано для себе) запечено етикетку. Та етикетка громадянинів О. С. Шрамку не сподобалася, хоч вона його інформувала, що пиріжок цей з «муки пшеничної, перший сорт», мішок має: «вес 70 кг», а номер того мішка — 266763. Етикетки про якість і кількість повидла у пиріжку О. С. Шрамко не знайшов. І це, мабуть, його спонукало до того, щоб він оту запечено етикетку надіслав нам.

«Перець» зацікавився отію сумською «Вареничною» і вирішив дізнатися, що ж воно там за така «точка громадського харчування», коли у пиріжки етикетки запікають. Лист надіслали у Суми, в міськвиконком. Для перевірки фактів. Сумський міськвиконком створив комісію у складі: інженера-кулінара тресту Ідален та рестораторів Г. Я. Крамаренко, лікаря міськсанепістанції А. П. Малюка і трьох позаштатних інспекторів відділу торгівлі А. В. Шульги, С. М. Золотової і Л. П. Іваницького.

Комісія побуvala у «Вареничній», перевірила усе, як слід, і доповіла (документально) заві-дуючому торговельним відділом міськвиконкому

П. В. Котенку. П. В. Котенко доповів ще вище. А «ще вище» — уже нам. Цитую дослівно:

«Редакції журнала «Перець», копія: гр. Шрам-ко О. С. Факт, указаний в письмі гр. Шрам-ко О. С. о нарушенні технології при випечці пирожков, проверкою не установлен.

Гр. Шрамко О. С. отказался принять участие в рассмотрении его письма на собрании коллектива «Вареничной».

Зам. председателя горисполкома
С. К. Стародуб».

Ми, як прочитали, аж за голову взялися. Оце, думаємо, лист! Давно у нас таких не було: конкретно, просто, по-діловому. Ніякої тобі фанта-зії! Молодця Сергія Константиновича! Ми уже й в архів збиралися ту справу списати, коли ж ба... Ще один лист від Шрамка О. С.! А в тому листі Шрамко О. С. і запитує, як йому зрозуміти від-повідь С. К. Стародуба? Як зрозуміти, коли за його першим листом вищезгадана комісія виявила, що:

«а) умов для просівання борошна у «Вареничній» нема;

б) запечена етикетка в пиріжку належить од-ному з мішків «Вареничної»;

в) у підсобні приміщення заходять сторонні люди, розпивають спиртні напої;

г) титан не працює, посуд миється холодною водою;

д) несправні електрокип'ятильник, електроко-тел, холодильна шафа і т. д.

І, нарешті, загальний санітарний стан «Вареничної» — НЕЗАДОВІЛЬНИЙ. Висновок: дальнє функціонування «Вареничної» у таких умовах НЕ-ПРИПУСТИМЕ».

«Вареничну» закрили. Члени створеної комісії вважали: зроблено це, щоб усунути недоліки та вжити заходів. Коли ж ні. У «Вареничній» ні на кого навіть пальчиком не насварилися. На висновки комісії (серйозні, аргументовані) не зва-жили. Комісія ж із позаштатних! Громадська! Створена, очевидно, для «галочки»?! Тому її до-кументацію зібрали, акуратно підшили і покла-ли в... окрему папочку!

Хто ж ото правду, гадаємо, пише: гр. Шрам-ко О. С. чи заступник голови міськради С. К. Стародуб? Ідемо в Суми, мчимо у «Вареничну». А там, як кажуть, усе, як і було. Нічого не зміни-лося й на сьогоднішній день.

То питается після цього: як же все-таки розуміти відповідь Сергія Константиновича? І взага-лі, чи відповідь це? А може... елементарна відписка? Та не будемо поспішати з висновками: почекаємо наступної відповіді. Може, вона буде конкретнішою. Тільки одного хотілося б: щоб її уже не підписував С. К. Стародуб.

Бо, чесно кажучи, боїмось, що як Сергій Кон-стантинович і вдруге візьметься за перо, то при-думає щось іще цікавіше. А нам так хочеться чогось реального. Без вигадки і фантазії.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Суми.

П'єсна на шість дій

(П'єса на шість дій)

Діють:

Єрченко Леонід Степанович — голова Чернівецького обласного об'єднання «Міжколгоспбуд».

Шмата Іван Васильович — головний інженер об'єднання.

Сирота Олександр Львович — завідуючий виробничим відділом об'єднання.

Голови районних «Міжколгоспбудів», кореспондент.

ДІЯ ПЕРША

Кабінет голови Чернівецького обласного об'єднання «Міжколгоспбуд»

Л. С. Єрченка. Голова, сумний і невеселий, сидить за письмовим столом.

Єрченко (думає вголос). М-да! Зашилися! До кінця року — один місяць, а із дев'яноста об'єктів, які ми мали здати за одинадцять місяців, здано всього двадцять чотири. Ех! І це ж треба так... Шість із них — з оцінкою задовільно і лише один — на відмінно. М-да! Десь дали маху!

(До кабінету заходять веселі і збуджені головний інженер об'єднання тов. Шмата і завідуючий виробничим відділом тов. Сирота).

Шмата. Чому, Леоніде Степановичу, зашумилися?

Єрченко. А вам чого це так весело? Он Новоселицький міжколгоспбуд із дев'ятнадцяти об'єктів здав у експлуатацію тільки шість. Глибоцький міжколгоспбуд — із п'ятнадцяти — тільки п'ять. Ет, ідяте його мухи... До кінця року — місяць. А ви і вухом не ведете...

Сирота. Не хвилюйтесь, Леоніде Степановичу. Все буде, як той казав, в ажурі.

Шмата. Ми з голів по три шкури спустимо. Дадуть план.

Єрченко. А якщо перевірка яксь? Га? Скажуть: «Що за авральщина? Що ж ви цілісінський рік робили?»

Шмата і Сирота (разом): Відбрикаємося яксь!

ДІЯ ДРУГА

Кабінет заступника голови Чернівецького обласного об'єднання «Міжколгоспбуд» І. В. Шмати. Іван Васильович, сумний і невеселий, сидить за письмовим столом. Навпроти — кореспондент.

Шмата. Та я ж і кажу, що ми план майже виконуємо.

Кореспондент. То як же воно у вас виходить: об'єкти незавершені, а план майже виконується?

Шмата. А нам головне не об'єкти, а вал.

Кореспондент. А як же з планом уведення об'єктів у дію?

Шмата. А ми піднатужимося і виконаємо. До кінця року ще ого-го скільки.

ДІЯ ТРЕТЬЯ

На задньому плані — стіни клубу колгоспу «Росія». На передньому плані — кореспондент розмовляє із

головою Заставнівського «Міжколгоспбуду» Іваном Васильовичем Зубиком.

Кореспондент. А чому це, Іван Васильович, у вас із шістнадцяти об'єктів введено в дію тільки шість? І клуб ось цей давно вже мали здати, а ви його й досі муруете?

Зубик. Об'єктивні причини.

Кореспондент. А те, що за дев'ять місяців 58 ваших робітників без поважних причин 299 людино-днів прогуляли, теж причина?

Зубик. Мабуть...

Кореспондент. Але ж не об'єктивна.

Зубик. А те, що у нас робочої сили не вистачає, хіба це не причина?

Кореспондент. Причина, але теж...

Зубик. Що не кажіть, а ми цей клуб у цьому році не здамо. Не здамо — і баста. На цей об'єкт будівельників здалеку доводиться возити. Невигідний він для нас.

ДІЯ ЧЕТВЕРТА

Дія відбувається на будівельному майданчику пункту обробки насіння. Завідуючий виробничим відділом обласного об'єднання «Міжколгоспбуд» О. Л. Сирота і головний інженер Кіцманського «Міжколгоспбуду» Д. О. Гардабура стоять перед кореспондентом і показують пальцями на небо.

Сирота. А воно наче з відра. Лле і лле.

Гардабура. Точно! Лило...

Сирота. Так що вони аж ніяк не могли об'єкт у серпні здати.

Гардабура. Точно! Не могли...

Сирота. Сюди трактором добратися не можна було.

Гардабура. Дороги під'їзної не було. Факт!

Кореспондент. А чи не могли б ви, товариші, зробити зразу під'їзni шляхи? Отоді, мабуть, і дощі не страшні були б...

Сирота. Не додумалися.

Гардабура. Не додумались — факт!

ДІЯ П'ЯТА

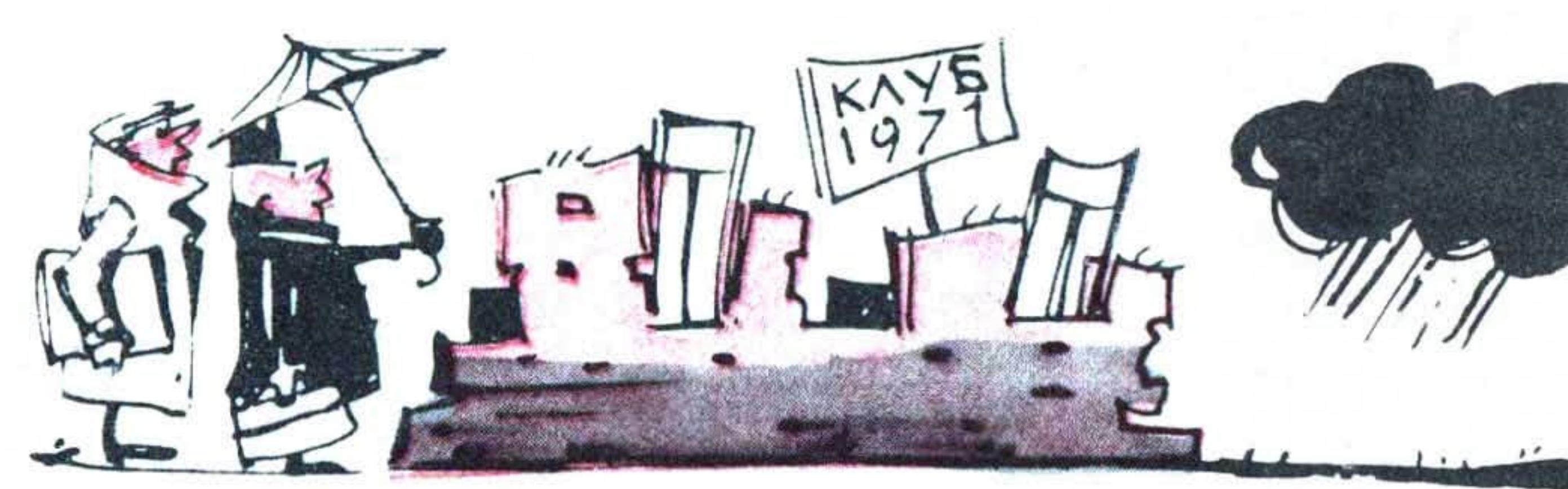
Дія відбувається у Кіцманському «Міжколгоспбуді». За столом сидить секретарка. Входить кореспондент.

Кореспондент. Голова «Міжколгоспбуду» є?

Секретарка. Нема.

Кореспондент. А головний інженер?

Секретарка. Нема.

Дали перцю!

Г. І. Трончук прославився у Славутському районі Хмельницької області тим, що, працюючи секретарем парторганізації колгоспу імені Палія, запустив руки до колгоспної комори. За це його було засуджено до одного року виправних робіт. Як мовиться, не найсвітліша особа.

Однак, коли у селі Довжиках звільнилася посада голови сільради, де Трончук. З нього у спішному порядку достроково зняли судимість, через день — партійне стягнення, а вже за тиждень він урочисто вісів за стіл голови сільської Ради.

Колгоспники написали одного листа, потім — ще одного, нарешті — третього, проте в районі на них ніяк не зреагували. Точніше — зреагували, але досить своєрідно: секретар райкому партії О. Береговський, «нічтоже сумнівається», сповістив, що «Трончук Г. І. енергійний працівник, непримірний до недоліків, за своїми особистими якостями відповідає вимогам часу».

Ознайомившись із відповідю т. Береговського і вразившись його оригінальної точці зору, Перець визнав за потрібне поінформувати про цю історію відділ у питаннях роботи Рад Президії Верховної Ради УРСР. І ось — результат. Сесія Довжанської сільради звільнила Г. І. Трончука — людину, яка себе сномпрометувала, втратила довіру, повагу і авторитет у колгоспників і односельчан, — від обов'язків голови.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Працювати, учитися... Що я — ненормальний?!

Кореспондент. А в бухгалтерії хтось...

Секретарка. Нема. Нікого нема.

Кореспондент. А чому ж тоді ви тут сидите?

Секретарка. Щоб відповісти, що у «Міжколгоспбуді» нікого нема.

Кореспондент. А де ж усі?

Секретарка. На штурмі репродуктивної ферми у селі Вителівцях. Мали здати її ще у вересні. Але так і не здали. А скоро ж кінець року. То наш голова, Василь Гавrilович Мороз, кинув на штурм останній резерв — адміністрацію «Міжколгоспбуду».

ДІЯ ШОСТА

Голови Сторожинецького і Путильського «Міжколгоспбудів» В. В. Ка-

пула і В. А. Кислиця зустрічаються на авансцені.

Капула. О, привіт! Ну, то як у тебе із введенням об'єктів у дію?

Кислиця. Повний порядок!

Капула. А отої клуб, що ще у 1971 році почали будувати, збудували?

Кислиця. У колгоспі «Радянський прикордонник»? Не збудували. А чому це ти питаєш? Можна подумати, що ви клуб у колгоспі імені Кірова вже в дію ввели. Теж шість років муріжите.

Капула. У цьому році ще не здамо, але незабаром маємо закінчити.

Кислиця. Хтось наганяя дав за те, що тягнете кота за хвіст?

Капула. Ти що, смієшся? Хіба ти не знаєш нашого начальства? За це — і наганяя? Ха-ха! Та я... Я, якщо захочу, то той клуб ще сім років будуватиму...

Кислиця. Одне слово, повний порядок!

Капула. Повний!

Капула і Кислиця голосно сміються.

Завіса. Опущена ще в грудні 1976 року.

М. ПРУДНИК.
Чернівецька область.

КАР'ЕР

ГУМОРЕСКА

— У мене для вас приємна новина,— сказав мені шеф.— У сусідньому інституті відкрилася пристойна вакансія... Я вже замовив за вас слівце...

Через тиждень, із бездоганною характеристикою — дисциплінований, ініціативний, морально стійкий, непитущий тощо,— я був зарахований на більш високу посаду.

Моя кар'єра складалася напрочуд вдало. Не встиг попрацювати на новому місці й двох місяців, як мене запросив новий шеф.

— Ми до вас придивилися,— сказав він,— і вважаємо, е-е... що в нас немає морального права затримувати вас у себе, коли в головній лабораторії відкривається пристойна вакансія.

І він назвав прізвище моого майбутнього керівника.

— Я вже замовив за вас слівце,— додав шеф.

За тиждень, із бездоганною характеристикою — дисциплінований, ініціативний, морально стійкий, непитущий тощо — я був зарахований на більш високу посаду.

З новим шефом ми попрацювали трохи більше місяця.

— Раджу вам подати заяву за власним бажанням,— поставив він питання руба.— І як ви досі працювали?

— Не гірше,— відрубав я.

— «Не гірше!» — ущипливо підхопив він.— Щодня запізнююєтесь, байдикуєте, не виявляєте ініціативи... До того ж, я переконався, ваша прихильність до прекрасної статі межує з аморальністю... І нарешті, вас бачили в робочий час напідпитку.

Я виклав перед ним копії характеристик із попередніх місць роботи.

— А що скажете на це ви? — з викликом відповів я запитанням на запитання, намагаючись, однак, дихати вбік.— Цим документам будуть повірити. А ви набудете репутації заздрісника й наклепника.

Якусь хвилину шеф помовчав.

— Зовсім забув, я ж хотів вам іще дещо сказати,— примирливо почав він.— У нашому галузевому інституті є добра вакансія... Я... замовлю за вас слівце.

«Принциповий, сміливо відстоює перед керівництвом свою думку»,— додав до попередніх характеристик мій шеф.

Моя кар'єра продовжується.

Борис ВОВК.

м. Київ.

ДУМКИ НЕНАРОКОМ

● Деякі люди схожі на музичні інструменти, на яких ніхто ніколи не грав.

● Голова, сповнена тяжких думок, швидше підломлюється.

● Вбивав час, а вбив життя.

● Хто надто часто ремствує на свій тяжкий хрест, той не хоче розстаться з ним.

● Не вмів слухати, вмів лише дослухатися.

Володимир БРЮГЕН.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВІТРИНА — сильний вітер.

ДОВБНЯ — дятел.

ДУХОВЕНСТВО — (фізіол.) система органів дихання.

КАВУН — любитель кави.

КИСЕНЬ — снисле молоко.

ЛЬОХ — (с/г) кабан.

СОПЛО — (вульг.) шмаркач.

П. СВИРИДА.

ДЛЯ АПЕТИТУ

«Я пенсіонер, живу в місті Богодухові. Щоб мати якийсь клопіт, тримаю у підсобному господарстві підсвинка. Почувши, що 3 листопада в магазині № 25 міськзмішторгу даватимуть комбікором, поспішив туди. Комбікором справді продавали, але з навантаженням — пляшкою вишневої наливки, яка від давності не тільки помутніла, а й почала кристалізуватися. Що спільного між комбікором і наливкою?»

М. ОМЕЛЯНЕНКО.

Харківська область».

Хіба ви не знаєте, що алкоголь стимулює апетит! Людям ту наливку пити не можна, а для свині вона — якраз. Після неї тварина їстиме усе, аж за вухами ляшатиме.

ПЕРЕЦЬ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Бачу, ще одного ви довели до ручки...

З ОЛІВЦЕМ ПО АНАНЬЄВУ

В Ананьєві люблять мистецтво й культуру. І шанують свою історію та видатних земляків. Свідченням тому є й обеліск на честь перших організаторів колгоспного руху, і пам'ятник комсомольцям, полеглим у роки Вітчизняної війни, і історико-художній музей імені живописця — академіка Є. І. Столиці, де зібрані не лише полотна художника-земляка, а й документи та експонати про Ананьївщину, про її славних людей.

Є в Ананьєві й артисти, і музиканти, знані далеко за межами Одещини. Особливо оркестр народних інструментів та драматичний колектив. Коли самодіяльні артисти ставили в районному Будинку культури відому оперу свого земляка П. І. Ніщинського «Вечорниці», то зал мало не тріщав од глядачів. Та однак більшості шанувальників оперного мистецтва не вдалося втиснутись до залу, тому вони стояли на вулиці й сердито гомоніли...

Ось тут, дорогі читачі, ми й зробимо поворот і розповімо про інші ананьївські справи та про інші, з дозволу сказати, «визначні місця»...

Бо глядачі, які не потрапили до залу, дивилися того вечора на незавершену прибудову до Будинку культури, де мав бути зал на шістсот місць. А гомоніли-вимовляли вони прізвища керівників, з вини яких ось уже вісім років будується-прибудовується той зал: начальника Котовської пересувної механізованої колони № 201 Г. Ф. Ремісника й його безпосереднього шефа, керуючого трестом «Одесільбуд» В. П. Лисенка. Погоджують, ніби між глядачів-невдах тупцювалися й майбутні мешканці вісімнадцятиквартирного будинку, який пам'ятником безгосподарності й неуваги до людей стоять уже близько року. Давно готовий, але незаселений, бо ПМК-201 ніяк не поставить у дворі газольди — газові установки. Між іншим, як свідчать спеціалісти, роботи там — на чотири-п'ять днів од сили...

Оскільки нам теж не вдалося послухати оперу, то вирішили піти в кінотеатр. Пішли. Коли побачили його — спершу не півріли, думали, що то залишена ще з часів війни оборонна споруда. Вікна, до половини закладені цеглою, — схожі на бійниці, зовні приміщення обшарпане. Не краще і всередині: глина в кутках поодважувалась, батареї холодні, бо поставлені «для краси»: адже котельної установки в кінотеатрі немає. Побачили ми там і С. П. Щуку, який очолює дирекцію районної кіномережі. Він тільки зіткав і руками розводив: десять років уже кінотеатр не ремонтується, свого часу хотіли спорудити новий, навіть проектно-кошторисну документацію склали, але будувати не почали, а тепер документація застаріла, і ніхто ні кус, ні меле, хоч старе приміщення на ладан дихає. Може, саме тому ананьївці, незважаючи на палку любов до культури й мистецтва, й не ходять сюди.

Послухали ми директора та й подумали: «Як би доречно було, щоб у цю споруду

частіше навідувався голова райвиконкому В. Б. Станкевич! А ще б краще, якби хоч раз завітав сюди сам начальник обласного управління кінофікції А. В. Штокало!»

Від усіх отих клопотів захотілося нам утамувати спрагу. Та в кафе «Зустріч» замість води нам запропонували коньяку. «Пийте швидше, — шепнув якийсь чоловік, почувши, що ми відмовляємося, — тут заборонено міцними напоями торгувати, а завідуча кафе Барська все ж роздобула коньяку на складі. Для нас старається...»

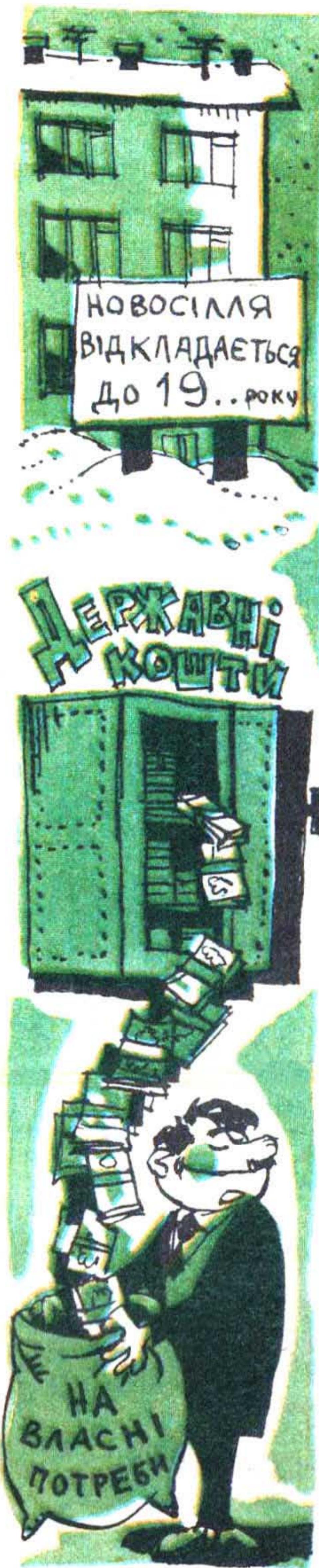
Та ми, здається, відішли од теми; обіцяли розказати про «визначні місця», а зблисилися на напій. А розказати ой як треба! Хоч би про таку помітну споруду, як автостанція. Водії, правда, називають її халупу «автокурником». Ні камери скову, ні кімнати матері й дитини там немає. Щоб пасажирів не засипало снігом та не поливало дощем, начальник станції Д. К. Казаков за власною ініціативою прибудував біля кас фанерний навіс. А пасажирів, між іншим, відправляється щодня зі станції близько двох тисяч і автобусів виришає майже двісті.

Про те, що «автокурник» не відповідає бодай елементарним вимогам, знають і голова міськвиконкому М. Н. Папушой, і начальник обласного об'єднання автобусних станцій В. С. Барсамов. Знають — і нічого не думають робити. Хоч подумати й щось зробити час настав. Тим більше, що в разі необхідності можна й досвід запозичити, як треба оперативно діяти-будувати. Хай візьмуть за взірець директора Ананьївського хлібозаводу Н. С. Бойченко. Вона близкавично спорудила двоквартирний будинок з усіма, як кажуть, вигодами. А гроши взяла з коштів, призначених для ремонту заводської котельні, й тепер, маючи двокімнатну квартиру, в якій живе з чоловіком та сином, готується незаконно перебратися в незаконну споруджену трикімнату.

Готується справити новосілля й голова міжколгоспбуду В. Я. Горошин. І цей, маючи чудесну квартиру «на двох рівнях» (із східцями на другий поверх, де розташовані ще дві кімнати), побудував за державний рахунок хороми «на одному рівні». Там тобі і нахлі, і плафони всередині й зовні, і ходи — парадний та чорний.. Туди, на вулицю Аносова, 28 «а», ходять ананьївці помилуватися тим архітектурним дивом, тим пам'ятником оперативності в системі «приватно-державного» будівництва! Правда, деякі непоінформовані мешканці кажуть, ніби і в цьому будинку, і в тому, що спорудила директор хлібозаводу, будуть дитячі садочки, бо, мовляв, у місті близько трьохсот матерів стоять з малатами в черзі. Але то тільки чутки. Поки що тільки чутки..

З олівцем мандрували, записували та малювали Ів. НЕМИРОВИЧ і В. ШИРЯЕВ.

Одеська область.

МІНІ-БАЙКИ

ПЕРЕМОЖЕНИЙ ОРЕЛ

Хоч не було сильніш за нього птаха,
Утік світ за очі недавно, бідолах:
Орла Сорока клята доконала —
Щодня про нього брехні розпускала.

ЛІХО З ПРОГРЕСУ

Сові жалівся якось Сич:
— Псує електрика нам ніч!

Василь КРАВЧУК.

м. Ізяслав
на Хмельниччині.

НА СВОЮ БІДУ

Зацвіла красуня-липа
У квітучім місті.
Обліпили ту красуню
Чоловік із двісті.
Дітлахи на неї лізуть,
Дідуся і дами —
Лікувальний цвіт пахучий
Тягнуть із гілками.
Кажуть: — Добрый від простуди,
Нежкіт і грипу...
Чим тепер нам, добрі люди,
Лікувати липу?..

Анатолій ГОРПИНICH.

с. Варварівка
Гуляйпільського району
на Запоріжжі.

РЕКОНСТРУКЦІЯ

Радів актив: чудово йдуть діла —
Змійовиків нанесли у сільраду...
Скрутна пора для пияків прийшла!
(Та пияки похихкували радо,
Бо то — заміна «техніки» була).

УЖЕ ПОРА

Асфальт уклали. Повний вернісаж:
Газонів ряд, кленки зеленолисті...
Тепер пора, щоб і «Сантехмонтаж»
Прорив канаву саме в цьому місці.

ДАРОМ ПЛАТИВІ..

Коли відмовивсь на поруки
Узять його спортивний колектив,
Він крикнув, заламавши руки:
— Віддайте внески, що я вам сплатив!

Валентин ЧУДНИЙ.

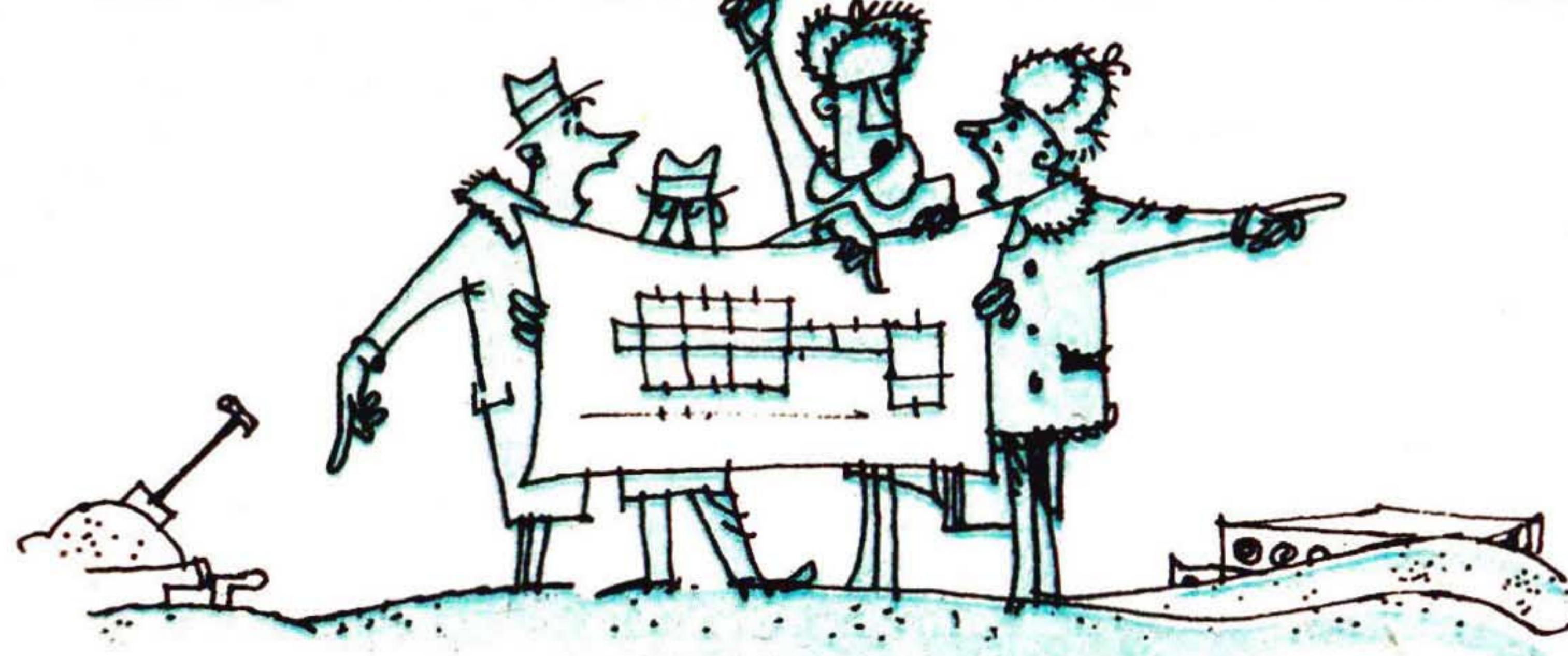
ЦІНА

(Діалог у темному кутку)

— Такий дістали дефіцит!
Це ж — радості без краю!
І колір той, і габарит.
Як дякувати — не знаю.
— Для вас, ій-право, все зроблю.
— За труд ось вам троячка.
— Е, ні. Цього я не люблю.
Мені це — як болячка!
— Який ви чесний! Буду знатъ,
Ну, просто — серце тане...
— Як будеш мало так давать,
То кожен чесний стане.

Григорій ГАРЧЕНКО.

ФРОНТ РОБОТИ

ГУМОРЕСКА

Першою на об'єкт прибула Настя. Вона запитала у перехожого, котра година, і з тривогою подумала: «Не так уже й рано. Можна б починати, бо чи впораюся з нормою до кінця дня. Тільки ж як його починати, коли нема нікого, хто показав би місце роботи?»

Потім приїхав майстер.

— А, ти вже тут. Здрастуй, Настя! — радісно привітався він і з насолодою затягнувся димом сигарети.

— Як бачите, тут. Могла б і починати, — мовила Настя, дістаючи з дерев'яного ящика лом і лопату.

— Не рвися! Ось приїде виконроб, то й визначимо тобі фронт роботи, — заспокоїв Настю майстер і замутивав собі під ніс якусь пісеньку.

Прибув виконроб.

— А тих ще не було? — запитав у майстра, подаючи йому руку.

— Нікого не було, — відповів майстер. — Тільки я тут з самого досвіту.

— Ну й добре, що не було, — заспокоївся виконроб. — А то я вже думав, що останнім з'явлюся. Було б незручно.

— Перед начальством завжди незручно, — погодився майстер. — Może, почнемо розмічати?

— Hi, hi, — заперечив виконроб.

— Це не так просто. Краще почекаємо. Навіщо всю відповідальність брати на себе? Гуртом з'ясуємо.

За годину приїхав начальник дільниці.

— Не починали? — запитав. — Ну, нічого. Належемо добре, то встигнемо. До речі, я розпорядився, щоб на місце прибули головний інженер і група техніків.

— Ви, як завжди, зробили дуже

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Дим-димок від чобіток» — це назва фейлетону, опублікованого у «Перці» № 21 за 1976 рік. У ньому йшлося про випуск бракованої продукції Чернівецьким гумовзуттєвим заводом.

Як повідомив редакції прокурор Чернівецької області тов. Панченко, заводом випущено неякісного взуття на суму 938756 карбованців. У зв'язку з цим проти винних прокуратура порушила кримінальну справу. Триває слідство.

ГНІВ БЛАГОРОДНИЙ

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Хіба це оцінки для моого Вовика? Це явна недооцінка його здібностей!

ДОБРІ ШЕФИ...

ГУМОРЕСКА

— Петровичу! — перепиняє бригадира ланкова Марта Гречна, — зачекай-но хвилину, хочу порадитися...

— Ніколи, Марто, — кидає той на ходу. — Був щойно в полі, льон треба вже вибирати. Спішу до голови, хай терміново шефів викликає.

— Погода, як скло, — дивується жінка, — самі впораємося. Навіщо людей від роботи відривати? Не гуляють же там, у місті...

— Певно, не сидять, склавши руки. Але шефство є шефство... Хоч колись і я думав так, як ти ось. Пам'ятаєш, як Євдокія Хроплива торік кричала: «Не пушу тих, з міста, бо що вони на полі тямлять! Всю працю мені змарнували!» Ну, після вибирання льону я їй кажу: «Що, змарнували тобі працю, Євдокіє?» А вона лише посміхається. Бо вибрали її шефи на всій площі, ніде й билинки не залишили.

Вчора перепинила мене і каже: «Не забувай, бригадире, що пора до льону братися. Шефів давай!» Відстала, можна сказати, жінка, а збагнула, яка велика сила в шефстві. А ти — «самі впораємося»...

Скажу я тобі, Марто, добрих маємо шефів. Ото приїздили корми заготовляти. Дивився, як працюють, і душа раділа. Правда, ми створили їм усі умови для цього. Іван із Степаном Тихим, знаєш — оті молоді й жваві хлопці, — випускали для шефів «Бліскавки», віршки їм розказували. Дмитро Квач і Павло Когутик вели облік виконаної шефами роботи. Василь Денека чергував з мотоциклом у полі біля сінажної ями, щоб коли хто з шефів захоче відправити додому лист, то швиденько відвезти на пошту. А Іван Найда доставляв їм свіжі газети та журнали. Ігор Ткачук під час перерви розважав шефів гармошкою...

Наша турбота так розчулilla їхнього керівника, що він мені сказав: «Якби ви усіх цих молодців мобілізували на сінаж, то і без нашої допомоги обійшлися б». Воно-то так. Але для шефів нам нічого не скода, бо славні вони люди...

Он тітка Настя їм їсти варила. Так одного дня обіду не приготувала, не встигла, бо Сойка телилася, не мала як покинути... Вони ж її зрозуміли, не образилися. А потім Павло Тичка хильнув десь зайвого і не вивіз їм у поле їсти. Інші б кричали, а ці смирні. Розуміють, що чоловік зробив те не від злой волі. Готовий присягнути: добре люди наші шефи. Один недолік — невитривалі. Якось ми їм проводи робили, то наші сільські до самого ранку гуляли, танцювали і пісні співали. А вони вже звечора спати порозбігалися. Сказано, міські люди. Витривалості в них — кіт наплакав.

Богдан КОСЬМІЙ.

Василь Чечвяnsький

Василь Чечвяnsький [1888—1936 рр. Справжнє прізвище — Губенко Василь Михайлович, рідний брат Остапа Вишні] належить до зачинателів українського радянського гумору і є одним із перших авторів-перчан. Тривалий час був відповідальним секретарем журналу «Червоний перець». Популярний письменник 20-х і початку 30-х років. За життя випустив понад п'ятдесять збірників гумору й сатири [«Царі природи», «Кадило», «Не вам кажучи», «Пародії», «Утилю — путівку та ін.】 Проте, що більшість творів Василя Чечвяnsького є актуальними й сьогодні, свідчить хоч би той факт, що видані останні роки кілька його збірок користуються великим попитом у читача.

Подаємо кілька гуморесок нашого видатного одноперчанина.

ЩАСТЬЯ

Зустрів оце колись знайомого Петра Гарасимовича Жилкоопенка.

Іде-підсакує:

— Чого це ви? Сто тисяч вигравали — питаю.

— Де там? Більше. Таке щастя, таке щастя... В суді оце був. За альментики притягали. І викрутівся. Виж розумієте?

— Як же це? — здивувався.

— Іддітом визнали, дорогой! Мені дійтіом, а дитину нормально. Не ваша, кажуть. Ідти собі. І виправдали.. Таке щастя, таке щастя. Бувайте здоровенькі...

— Є ще на світі щасливі люди, — подумав я.

Вегетаріанець

Коли Іван Митрофанович Греч, повертаючись з посади, підходить до свого невеличкого власного будиночка на Холодній Горі, він знає, що тільки він одинніть хвірту, як йому на груди з великим гавкням плигне величезний дворовий пес Лапко.

Знає це Іван Митрофанович і гордєє з цього.

— Люблю хазяїна, сукні кат, — говорить він, одбиваючись від Лапка. Чекає? Ну, гарэзді! І хазяїн тебе любить. Ось, бачиш? Приніс. Понюхай!

Іван Митрофанович крутий перед носом Лапка невеличкий клунючок.

— Пахне? Гал Але порядок. Порядок, братець ти мой! Спершу хазяїн пообідає, а потім ти...

Іван Митрофанович ще раз гладить Лапка по довгій, кудлатій шерсті і тоді вже йде до кімнати обідати.

Сім'я у Івана Митрофановича невелика: він та дружина Ольга Петрівна, підтаркувата, хвороблива жінка.

Дітей у них нема.

Іван Митрофанович вегетаріанець, і досить активний.

Іде вегетаріанства він старається просувати не тільки словесно, а й письмово.

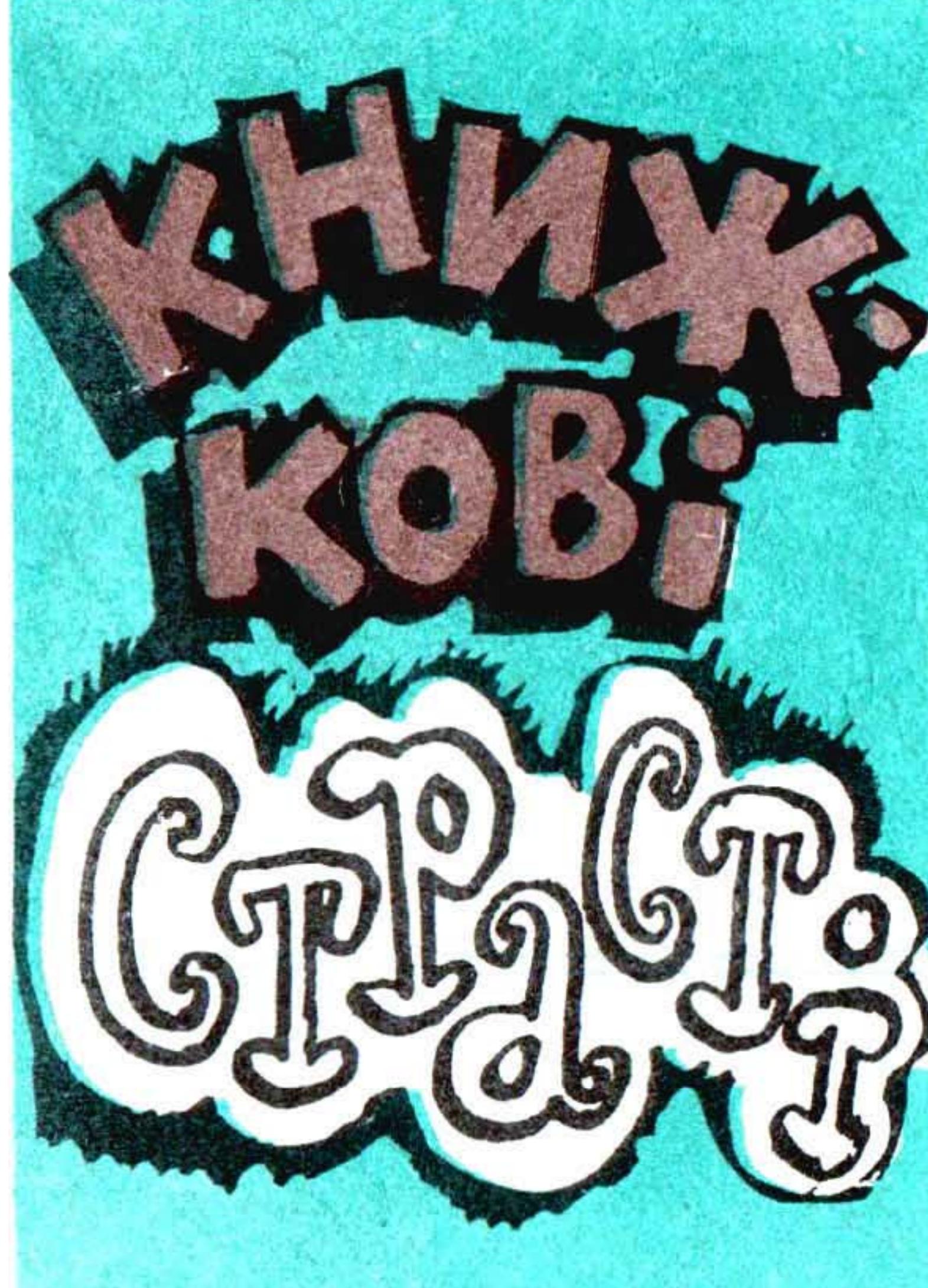
Майже в кожному номері стінгазети підприємства Івана Митрофановича є його статті під постійним заголовком «І нікого не з'їм».

Іван Митрофанович дуже любить усякі тварини і, незважаючи на труднощі держання за наших умов, та ще у великому місті, тварин, у Івана Митрофановича, крім Лапка, є ще невеличкий кімнатний песьок Громобоя, якоїсь невиразної породи, два коти — Флієв і Антрект, півдесята курочок, півень. Оператор і коза з трохи незвичайним для цієї мирної тварини ім'ям — Зловеща.

Іван Митрофанович — один з найактивніших членів товариства «Тварос» — захисту тварин і рослин.

Дня не проходить, щоб Іван Митрофанович не склав десь за допомогою міліції протокол на якогось візника за катування коняки або не поскуб на вулиці хлопчика за одламану гілочку чи зірваний листочок з вуличного дерева.

Працює Іван Митрофанович на міській скотобойні за головного колія в свинячому відділі — щодня він вбиває понад тисячу свиней.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Цікаво, звідки у Кузьменка з тринадцятої квартири «Королева Марго»? Щось я не бачила, щоб він здавав макулатуру.

— Учора була в гостях і бачила там такий кожушок, таку люстру, такого Мопассана..

— Петю, отямся, в тебе ж діти..

— Люблю, сьогодні ченасмо гостей, позич кілька десятків книжок для прікраси інтер'єру.

— Невістка не дозволяє читати, а знаєш, Марусю, скільки на книжках пілюки осідає...

На станції Н., куди поїзд прибув о десятій годині вечора, в наше купе увійшов новий пасажир.

В рогових окулярах, солідний брюнет років під сорок. Причому солідність ця була в усьому: і в жовтому новенькому портфелі, і в фетровому капелюсі, і в короткому модному пальті.

Новий пасажир членою нам вклопився, співати, де вільне місце, по-вагом витяг гаманця і, подаючи носієві карбованці, сказав:

— Спасибі тобі, братець. Далі я вже сам влаштуєм.

Новий пасажир скинув пальто і капелюх, не поспішаючи порозкладав свої речі й сів.

Хвілин десять усі мовчали. Правда, нам трохи, що досить наговорили, не було вже про що говорити, а новий пасажир, очевидно, не хотів перші почини розмову. Але нарешті він не витримав.

— Шановні громадяни, — сказав новий. — Чи немає в вас склянки води або наразін? За обідом, знаєте, випив трохи і закусив пасюсною, і зараз пить, пить...

— На жаль, нема, — відповів я. — А ви спітайте в провідника, може, в нього є вода.

Новий вийшов з купе, але швидко повернувся.

— Немає і в провідника, — сказав він, зітхнувшись. — Порядочки! У вагоні нема води, прямо хоч пропадай. А зупинка лише через годину. Цей поїзд швидкий, на малих стан-

ціях не зупиняється. Не знаю, що й робити...

— Нічого, — почали ми вітшати нового. — Потерпіть трохи.

— Доведеться, звичайно. Але ж, розумієте, тепер не дев'ятнадцятий рік, нарешті. Треба ж і для пасажирів драти. Такий випадок і...

В цей час поїзд почав зменшувати ходу і раптом став.

Поза наше купе, поспішаючи, пройшов провідник.

— Що трапилося? — поспіпалось з усіх купе.

— Невідомо, — відказав провідник.

— Зарац дізнаєсь.

Пасажирі повіходили зі своїх купе й почали виглядати у вікна.

Трохи згодом повернувся провідник.

— Точно ще невідомо, яка причина, — сказав він, позіхаючи, — але, кажу, ніби десь попереду на пере-

варний в рейок зішов. Кажуть, ніби жертви єсть, бо вже з Н. самітарний вагон пройшов. Отака історія.. Ну, тепер нічого — можна й далі їхати. Дів пляшечки наразнику, та провідник обіцяв ще й чайку пристести чайнічок. Пойдемо безпечно, до Х. водички вистачено.

На поїзд, простоявши дві години, нарешті рушив далі.

Усі пасажири спали.

Слав і щасливий брюнет, спорожнівши обідні пляшечки наразнику.

На станцію О., де мені треба було сходити, поїзд прийшов о 4 годині відходу.

Я залішив вагон.

Сидячи в буфетній залі на ст. О., я думав:

— «На станцію Х. поїзд прибуде о дев'ятій годині ранку. Коли послати телеграму зараз, вона буде на станції Х. раніше поїзда години на три. Доброго».

Я пішов на телеграф і послав та-ку телеграму:

— «Станція Х. пасажирів місяця 37. Вагон № 6 швидкого потяга № 5/6.

Катастрофи на наших залізницях трапляються не так часто. Отже, страшенно турбується, щоб ви не залишились без води і не страждали, я подбав про це, наливши у ваш новий портфель два чайніків свіжої холодної води. Щоб забезпечити вас максимальним запасом пиття, все, що було в портфелі, я виникну у вікно. Я міг би це сказати вам особисто, але ви так блаженно спали, що я не насмілився вас турбувати. Всього вам найкращого».

— Так і відійшов від нас.

А в цей момент за лаштунками хтось хріпким басом:

— Не вміюте найти підходу до маси.. А як не знайдуть Порцепланової, напали бандити... Та не хвильотеся! Нічого не трапилося. Просто бандити зв'язали капеліндерів і захопили багато одягу.. Які саме номери покрадено, зараз ми...

Директор за лаштунки. А там сидить наш хорист Микола Карпович і спокійно ковбасує.

— Це ви зараз говорили?

— Я.

— Ви можете ліквідувати цей скандал?

— Гадаю, що можу.

— Голубицку, виручайте!

— Гаражд. Хай дають три дзвінки. Я зараз.

Коли в залі трохи стихло, Микола Карпович вийшов перед заїздом:

— Отаке поводження з масою!

Одне слово, скандал. Директор утік, мало не плаче. Кричить: «Це ж вони можуть до ранку в театрі!

Ми, власне, могли б почати артистку Порцепланову, хай греє за Канделяброму!

А в цей момент за лаштунками хтось хріпким басом:

— Не вміюте найти підходу до маси.. А як не знайдуть Порцепланової, напали бандити... Та не хвильотеся! Нічого не трапилося. Просто бандити зв'язали капеліндерів і захопили багато одягу.. Які саме номери покрадено, зараз ми...

Але ніхто вже не слухав Микола Карповича. Публіка побігла одягатись, і за півгодини в театрі нікого не було.

Пішли ми потім до пивної, і Микола Карпович з нами.

Випили. І Микола Карпович виник.

Питавмо його:

— Як ви додумалися до такої штуки, Микола Карпович! Це ж геніально.

— І нічого геніального, — відповів він, наливавши собі пива.

— Просто треба вміти підійти до маси.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЛІСОВИЙ ЧОБОТАР

Молоточка чутъ удар —
Стука дятел-чоботар.
Все умілому з руки —
Будуть зайцю чобітки.
А для лиски, для сестрички —
Будуть з рипом черевички.
— І від мене, — йде ведмідь, —
Теж замовлення прийміть.
Просить білка, просить кріт —
Всім схочілося чобіт.
Із ліску, де граб і бук,
Долітає — «стук» та «стук».
Поки не згорить зоря,
Чути стук чоботаря.

Вадим КРИЩЕНКО.

ПЕРЕМОЖЕЦЬ

Зупиніться, подивіться:
Що за гонка, що за крос? —
Першим котик Мурчик
мчиться,
Ну, а другим — пес Барбос.
Переможцем із двобою
Вийшов котик, далебі:
Песик скоче під вербою,
А от котик — на вербі!

Василь ЗАЄЦЬ.

Є ПРИЧИНА

Тато з малою Оленкою дивляться телевізор.

— А зараз, — каже тато, — переключимо на другу програму і подивимось передачу «На добранич, діти».

— Ні, не треба! — заперечила Оленка, — я ще не хочу спати!

І. БАНАР.

ХВАЛЬКУВАТЕ КОШЕНЯ

КАЗКА

Вибігло Кошеня на подвір'я, побачило горобчиків і давай ганятися за ними. Та горобчики — не дурні. Фур-фур — та й полетіли собі.

Пішло Кошеня на леваду. Побачило гарного Метелика і ну його ловити.

Бігало, бігало, аж глядь — Метелик зник кудись.

А тут іде Качка.

— О, якого бантика на шиї гарного маєш! — сказала вона.

Кошеня не зрозуміло її.

— Якого бантика? — запитало.

— А ось...

Кошеня повернуло голову і побачило на своїй шиї того самого Метелика, якого щойно ловило. Барвистий Метелик сидів спокійно, розправивши крильця. Кошеняті це так сподобалося, що воно вирішило похвалитися Курці.

— Дивіться, який у мене бантик!

Курка здивовано позирнула на Кошеня:

— Ко-ко-ко!!!

Кошеня, бачачи, що йому заздряте, задерло голову і пішло до Свині.

— Дивися — який у мене бантик!

Свиня аж зарохкала від заздрощів.

— Гляньте, який прегарний у мене бантик! — мало не кричало Кошеня, проходячи повз гусей.

Гуси поглянули і жваво загелготали між собою.

— Дивіться, яке я гарне з цим бантиком!.. — раз у раз вигукувало Кошеня і йшло, високо задерши голову, по леваді.

Метелика давно вже на шиї не було. Він полетів собі геть.

А Кошеня, не помітивши під ногами глибокої ями, — шурх туди вниз головою! Почухало боки і каже:

— Бач, який поганий Метелик!
Це ж він мене в яму завів.

Григорій РІЗНИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Нотатки про їхні пору́дки

НОВИНИ МЕДИЦИНІ

Жив собі в Римі лікар-хірург Енріко Молліка. І ніколи не став бі він знаменитим, якби не взявся досить оригінально використовувати свої знання та вміння. Врешті, про славу він не дуже й дбав, навіть навпаки — волів залишатися невідомим. А от гонорари за операції його дуже цікавили. І гонорари зросли. А через якийсь час і слава прийшла. Не бажана, як уже мовилося.

А було все ось як. Енріко Молліка увійшов до зграї, яка займалася модним тепер на Заході «кіднаппінгом», тобто викраданням членів заможних родин — дітей чи дорослих, щоб потім здерти з їхніх родичів добрячий викуп. Сам він нікого не крав, а працював за фахом: відріже у викраденого, скажімо, вухо, а те вухо надішлють родичам жертви, щоб не зволікали з викупом. Так зробили три роки тому з онуком американського мультимільйонера Поля Гетті. Чотири мільйони доларів витягли спільнікни Енріко Молліка з того Гетті. У дочки італійського багатія У. Боніно хірург-гангстер відтяв палець. Батько швиденько

відрахував на користь викрадачів зажадану ними суму.

Тепер, коли поліція нарешті схопила гангстерів, настав кінець і рідкісній хірургічній практиці Енріко Молліка.

До речі, гангстер-хірург виявився членом італійської неофашістської партії «Національні права сили» і, крім скальпеля, умів ще досить вправно поводитися і з вибухівкою.

З КАТІВ У ПРОФЕСОРИ

Генерал Густаво Лі серед поплічників Піночета вважається неабияким теоретиком. Ще б пак! Це ж саме він, Лі, вирішив зробити переворот у сучасних суспільних науках, проголосивши повне і остаточне закриття... класової боротьби! Немає, твердить фашистський генерал, ніякої класової боротьби. Może, колись і була, а от тепер, принаймні в Чілі, нема! Немає визискувачів і визискуваних! І панує в Чілі такий собі зворушливий класовий мир, мало не божа благодать. І всі мають бути задоволеними, славити Піночета.

Свої наукові одкровення генерал спочатку втвокмачував у голови студентів столичного чілійського університету, бо ж, замість справжніх професорів, запроторених хунтою в концтабори, університетські

кафедри посіли тут генерали з полковниками. Одне слово, дали чілійським студентам у Вольтери фельдфебелів, та ще й яких! Згодом свій «курс лекцій» (про «закриття» класової боротьби) генерал Лі видав як окремий підручник, щоб не тільки столичні, а всі чілійські студенти могли оволодівати генеральським теоретичним скарбом. А оскільки, виходить, у того Лі є тепер солідні «наукові праці», то як же такому вченому мужу ходити без учених ступенів та звань?! От і став генерал і доктором, і професором.

Отаку, бачите, кар'єру зробив Густаво Лі — був собі просто фашистським катом, а доскочив до ката у професорській мантії. Фашистського крою, звичайно.

— Не хвилюйтесь, вона у нас в руках!..

СЕР ПІТЕР ЗАЛИШАЄ СЛІД...

«Сер Пітер» — це фамільярність, яку він очохе дозволяє своїм друзям і близьким знайомим. А так, для всіх інших, він — адмірал королівського військово-морського флоту Великобританії сер Пітер Хілл-Нортон, крайній правий консерватор за політичними поглядами, переконаний антикомуніст — за власним визнанням. І цією рисою він — також за власним визнанням — особливо пишається. Одне слово, маємо перед собою типовий портрет закоренілого твердолобого, та ще й в адміральському мундирі.

Якщо говорити про бойові заслуги сера Пітера, то навіть його друзі візнають, що він далеко не адмірал Нельсон: у серйозних морських баталях участі майже не брав, віддавав перевагу спокійним посадам у лондонських штабах. І не дуже багато хто знат в та чув про цього адмірала. Навіть до популярніших дівніків «Хто є хто» його ім'я не потрапляло.

Відомим Пітер Хілл-Нортон став після того, як перебрався з Лондона до бельгійського містечка Евера, щоб зайняти в штаб-квартирі НАТО посаду голови постійного військового комітету Північноатлантичного блоку. Даючи тут своє перше інтерв'ю представникам преси, адмірал заявив, що докладатиме зусиль, аби залишити по собі гідний слід. І сер Пітер справді аж зі шкрути пнувся, щоб переплюнти свого попередника. А попередником його тут був не абишто, а Йоганнес Штайнгоф, ге-

нерал західнонімецького бундесверу, а перед тим — гітлерівський полковник, пілот-ас, народжений самим фюрером вищими відзнаками фашистського райху. Отож було адміралові з ким позмагатися в мілітаристському запалі й антикомуністичному шаленстві.

І слід віддати адміралові належне: і Штайнгофа переплюнув, і слід по собі залишив, гідний найневіправнішого «атлантиста». Хто ще до сера Пітера так наполегливо видирав у країн — членів НАТО мільйонні асигнування на військові потреби? А хто до нього тут планував такі численні військові маневри?

У Евері адмірал навіть подолав свою закоренілу зневагу до цивільних осіб, заприяте-

лювавши з генеральним секретарем НАТО Йозефом Лунсом. Такими вони виявилися однодумцями, такими соратниками в боротьбі проти «радянської загрози», що навіть у співавторстві, в чотири руки компонували численні декларації, меморандуми та ще якісь там папери. І вдвох нещадно розправлялися з найменшими виявами антинатовської крамоли. Неабиякі здібності в цій справі виявив сер Пітер. Навіть уже, як кажуть, під завісу, збиряючись у відставку, він продемонстрував неуважу пильність і рішучість.

Сталося це в американському місті Вільямсбергу, на черговій так званій Атлантичній асамблей. Хоч учасниками подібних асамблей бувають виключно парламентарії країн — членів НАТО, невгамовний адмірал і собі послішив туди. І таки показав, чого вартий. Тут він ознайомився з доповіддю, з якою мав виступити представник Голландії Пітер Данкерт. А в тій доповіді — «крамольні» думки про недоцільність витрат мільярдних сум на гонку озброєнь. Сер Пітер розпасівався і домігся того, що не дав голландському представникові виступити на асамблей.

То була остання, але гідна акція голови військового комітету НАТО адмірала Пітера Хілл-Нортони. Після такого заключного акорду і у відставку піти не соромно.

Я. ВАЛАХ.

Без слів.

...найтеплішу майстерню і гараж для ремонту тракторів і сільськогосподарської техніки збудовано в радгоспі «Червона хвиля» Велико-Бурлуцького району на Харківщині. Жаль тільки, що саму техніку майстри ремонтують просто неба, а майстерня й гараж поки що виконують функції звичайнісінських радгоспних складів та комор.

...довговічну вивіску під назвою «Клуб» виготовлено в селі Поташня Бородянського району Київської області. Цікаво, що ця вивіска не линяє і не облазить ні від сонячного проміння, ні від вітру, ні від дощу, ні від снігу, а от сам клуб, на якому висить ця вивіска, давно обліз і розвалився.

Муза плагіатора.

У самому центрі Львова, буквально за кілька метрів од чудового пам'ятника Адаму Міцкевичу, розміщався колись невеликий заклад громадського харчування під непретензійною назвою «Пиріжкова». Хоч назва й скромна, зате пиріжки тут були смачні та різні: і з м'ясом, і з маком, і з яблуками, і з вишнями, і навіть уславлені в пісні із сиром пироги теж, уявіть собі, були. І хто тільки сюди не ходив! Старі холостяки та студенти, педантичні службовці та непрактичні митці... Надто вже смачні були пиріжки.

Та поступово все змінилося. Власне, спочатку змінили тільки вивіску: замість «Пиріжкової» повісили «Гаряче молоко». Відтак почало змінюватися й усе інше. Найголовніше — різко зменшився асортимент пиріжків, і зразу ж зменшився і контингент відвідувачів. Контингент, до речі, не лише зменшився, а й погіршився: то ходили веселі, життерадісні люди, які раз у раз прагнули зафіксувати свою радість у книзі подяк; тепер пішли якісь похмурі буркотуни, яких хлібом... чи то пак, пиріжком не годуй, дай лише скаргу записати.

Зіпсувався, одне слово, заклад. Дійшло до того, що самі працівники «Гарячого молока» написали до редакції листа: нехай, мовляв, «Перець» разбереться, що сталося із нашою славною пиріжковою.

Отож пробую розібрatisя.

У листі мовиться, буцімто всі біди почались із того моменту, як директор тресту Ідален № 1 І. М. Халіуліна безпідставно звільнила в «Гарячому молоці» прекрасного завідувочого виробництвом О. Романика й поставила на це місце свою найліпшу подругу Т. Іванову. Однак встановлюю, що О. Романик був не такий уже розчудесний: припускався службових порушень та зловживань, за

СМАЧНА СПОГАДИ

що й був звільнений. До того ж директор тресту категорично відмовляється від того, що Іванова найближча її подруга. Щоправда, деякі підстави запідозріти дружбу були, бо І. Халіуліна створювала Т. Івановій пільгові умови: спочатку їй дали додатково заступницю, якої до цього в штаті не було, а коли й це не поліпшило якості пиріжків і Іванова побажала покинути «Гаряче молоко», то для неї ввели додаткову посаду в ресторані «Москва». Та, звичайно, було б легковажно лише на цій підставі нав'язувати І. Халіуліній у подруги того, кого вона не бажає.

Отже, виходить, що в листі нема ані крихти правди? Можна, значить, закривати листа? І я, мабуть, так і зробив би, якби не підтвердила одна манюсінська деталь. А саме: пиріжки тут справді погані, відвідувачі справді активно незадоволені. Щоб не покладатись, однак, на власний смак та

особисті враження, я попросив працівників державної інспекції по якості товарів і торгівлі дати об'єктивні (з наукової точки зору) параметри пиріжка, купленого в «Гарячому молоці».

Ось який вигляд мають вони. Пиріжки з м'ясом (перевірено 50 кілограмів) мали лише чотири п'ятирічні належності за нормою начинки, фарш фальсифікований хлібом, в інших пиріжках занизено до третини норму цукру, наполовину — норму жиру, натомість помітно підвищено їх вологості.

Ідучи з цими параметрами до директора тресту, я захопив із собою кілька таблеток валідолу. Про всячі випадки. Гадав: гляне на довідку І. М. Халіуліна, жахнеться, розхвилюється — і мало що бува... Однак таблетки не знадобились. Ірина Михайлівна на жахнулась і не розхвилювалась. Ба, навіть не здивувалась.

— А ми десь місяць тому самі проводили перевірку, — спокійно зауважила вона. — І ще раніше перевіряли. Результати такі ж самі. Нас цим уже не здивуєш.

— Так у чим же все-таки річ? Може, справді, в тих завідуючих?

— Дурне! — категорично заперечила Ірина Михайлівна. — За останній час — як бачите, вже після Іванової — четвертого завідувочого виробництвом тут поставили. Завідуючі приходять, а пиріжки залишаються. Такими самими.

— То, може, винна дирекція ресторану «Москва», якому підпорядковано «Гаряче молоко»?

— Воно, з одного боку, наче так. Але ж і директорів ресторану за цей час двічі замінили, а пиріжки на краще не змінюються...

— Так у чим же причина? — відчайдушно запитав я, злякавшись власної недоумкуватості. — Мусить же вона бути??

— О, причин багато... — з поблажливістю професіонала пояснила Ірина Михайлівна. — По-перше, пиріжкову перевели на кількісний облік, по-друге, приміщення там непридатне, має багато виходів, по-третє...

Було ще й по-четверте, і по-п'яте. Причин, одне слово, не бракувало. Бракувало м'ясо, жиру й цукру в пиріжках.

— То неваже це той капосний кількісний облік примушує фальсифікувати м'ясний фарш? — з наївною впертістю невігласа допитувався я.

— Ви знову нічого не зрозуміли, — уточнила Ірина Михайлівна. — М'ясо, жирів, цукру, яєць не вистачає у пиріжках тому, що їх виносять працівники пиріжкової. Казала ж вам, що там виходів багато....

— Так неваже з цим не можна нічого вдіяти?

— А що ви зробите! Така технологія, такий облік, таке приміщення, що прослідкувати неможливо.

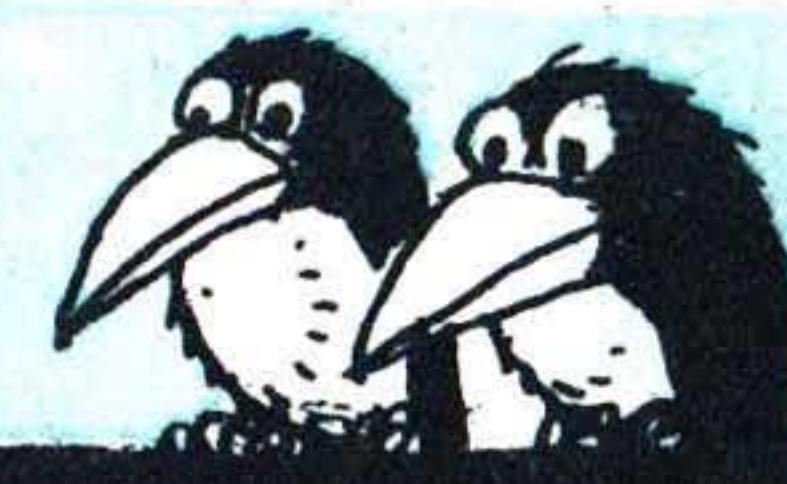
Ну, як неможливо, то неможливо. Що тут уде! І я сам ковтнув таблетку валідолу. Бо всі аргументи в дискусії наче вичерпав. Один хіба залишився. А саме: колись тут були дуже смачні пиріжки. З повноцінним фаршем. Жирні. Це пам'ятаю усі: і я, і інші старожили Львова. Але це було досить давно. Коли І. М. Халіуліна ще не була директором тресту Ідален № 1.

О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

— Тепер не скажуть, що в нас уся продукція на одне лице...

ДОШКА НЕШАНИ

ДІЛОВИЙ БЕЗДІЯЛЬНИК

Подивишся й подумаєш, бува:
Ти бач, яка людина ділова! —
Живе і дише ділом лиш самим!..
А діла — ні за ним, ні перед ним,
Все — тільки поза й бульбашки-слова!

НЕСУН

Скажи, що злодій, — сприйме, як образу,
Ще й упаде в амбіцію одразу:
Він, бачите, не краде, а виносить!
Так хитромудро граючи словами,
Злодюга обкрадає нас із вами.
Пора йому гуртом сказати: — Досить!

ВАЖКА ЩУКА

Один чоловік захотів заробити на рибі. Пішов до річки, просидів цілий день і піймав тільки одну півнілограмову щуку. Прийшов додому та й думас, як її продати, але щоб вага була більша. Знайшов залізного болта вагою півнілограма, засунув щуці в живіт, пішов до сусідки й каже:

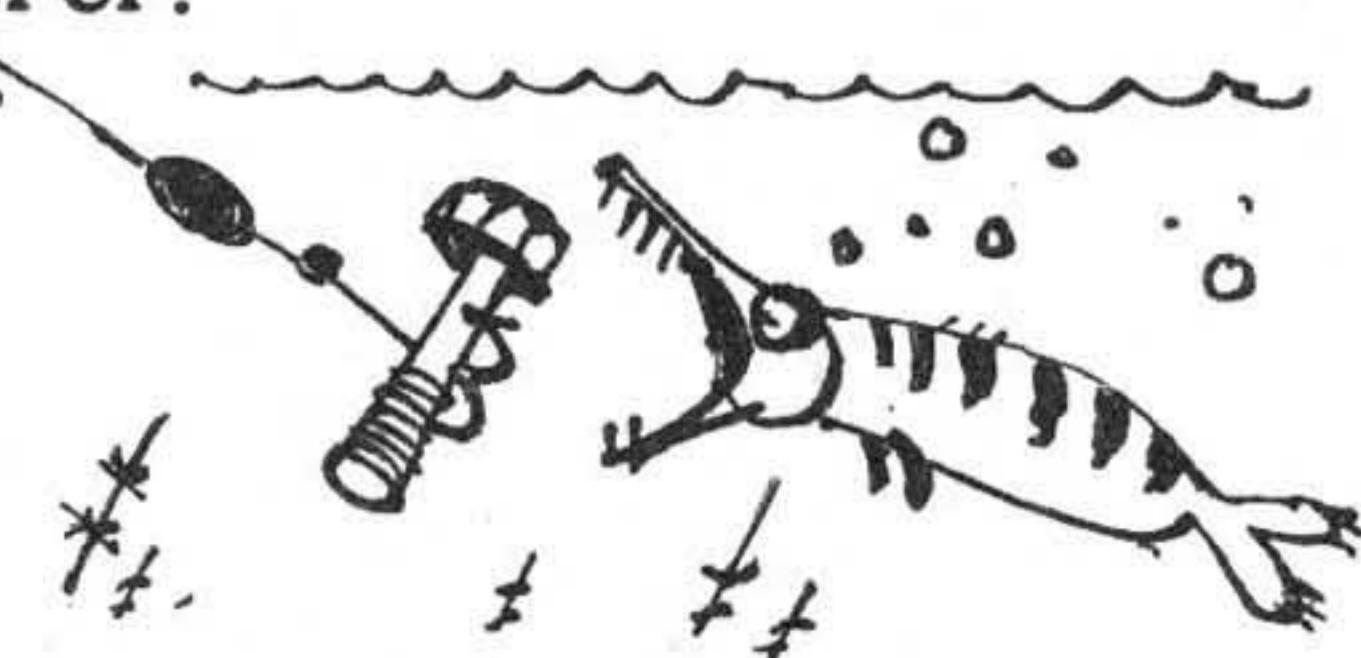
— Бабусю, купіть щуку. Рівно кілограм важить.

Бабуся забрала щуку, заплатила гроши, але через десять хвилин приходить до рибалки й питає:

— А скажи, синку, щука залізо єсть?

— Істі, бабусю, істі. Ми ж її й ловимо на всілякі залізні снасті.

Надіслав В. СЕРДЮК.
м. Бобруйськ,
БРСР.

РОМАНОВІ ДУМИ

Він думав:
«Ні, життя — не рай...
Три дні минуло од зарплати —
Вже й гроши мусиш позичати.
Хоч сядь та й плач,
Хоч помирай».

До ранку думав би Роман,
Чому грошей лишилось мало,
Якби, на лихо,
Ресторан
Опівночі не зчиняли.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Інадруги чесніти

МОЛОДИЙ

— Діду, яка цього року зима буде? — запитали вісімдесятирічного діда.

— А хто його знає, — відповів невквапливо дід. — Це треба ста-рих людей запитати.

Надіслав І. ШЕВЧЕНКО.
с. Громівка
Новотроїцького району
Херсонської області.

ЧАРКА — НЕ ЗНАРЯДДЯ

Лагодить майстер телевізор і говорить:

— Тут без чарки нічого не роз-береш.

Господарка приносить порожню чарку і каже:

— Не збагну, а що ти нею тут розбратимеш?

Надіслав А. ГОРПИНИЧ.
с. Варварівка
Запорізької області.

ЩЕ Я ТАК ОБІДАЮТЬ

Прийшов одного разу чоловік з роботи і зразу ж за стіл — обіда-ти.

Подала дружина миску борщу, як належить господині. А він ще не встиг і ложки до рота піднести, як уже кричить:

— Знову пересолила!

Схопив миску і щосили через вікно пошпурив, щоб сусіди бачили.

Дружина, недовго думаючи, за горщик з кашею — і всілід за мискою.

— Ти що? Блекоти об'лася?? — отетерів чоловік.

— Дивлячись хто, — відповіла.

— Я подумала, що ти й кашу над-ворі їстимеш.

Надіслав В. БІЛЕНКО.
селище Глобине
Полтавської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

ЗА ТРЕТИМ РАЗОМ

Зеленів, шумів листом в місті Золотоноші парк імені 40-річчя ВЛКСМ. А потім іменем виконкому Золотоніської міської Ради цей парк вирубали.

Присівши на свіжозрубані пеньки, золотоніські дроворуби написали першу заяву на предмет іхнього членства у перчанському клубі губителів природи, і, певні своє успіху, відправили її по інстанції.

«Відмовити!» — таку резолюцію поклали на заяві приймальна комісія. А потім ще й аргументувала своє рішення. Парк імені 40-річчя ВЛКСМ, мовляв, не вражає своїми розмірами. І вирубано його не просто так, аби знищити, а з метою благоустрою: щоб було де спорудити міську котельню.

Невдача не збентежила дроворубів. Своє ставлення до зеленого друга виконком у Черговому рішенні сформулював так: «Про знесення декоративних дерев в парку імені 300-річчя возз'єднання України з Росією, що не мають ніякої цінності для озеленення міста і загрожують проходжим громадянам».

Проектно-контрольної документації для реконструкції парку не замовляли. Обласна інспекція по охороні природи про свої наміри до відома не поставили. Відмобілізувавши сокирників з комбінату комунальних підприємств, виrushili до парку.

Січа була велика. Впalo трупом близько двохсот сорокарічних дерев (канадська тополя, берест, верба). З тіністого парку вийшла велика купа дров. Оголилися заміські луки, осиротіли береги річки Золотонішки.

«Проведена реконструкція в парку імені 300-річчя возз'єднання України з Росією, — констатували згодом експерти з обласного управління архітектури, — дуже погіршила зовнішній вигляд міста».

Відгук архітекторів підбадьорив борців за благоустрій, і вони знову повторили спробу пробитися в члени клубу губителів природи.

«Не пускати!» — прийняла ухвалу приймальна комісія, а потім ще й аргументувала своє рішення. В парку, мовляв, зрубано лише ті дерева, «що не мають ніякої цінності для озеленення міста». Саме ж так пояснював міськвиконком. До того ж порубку проведено не просто так, аби знищити зелені насадження, а з метою благоустрою: де ріс парк, зведені насосну станцію для міської каналізації.

Повторна невдача не вибила сокири з рук золотоношців. Після короткого періоду виконкомівці приступили до суцільної порубки в парку імені Т. Г. Шевченка. В спішному порядку валили столітні клени та липи і копали котлован під житловий будинок для працівників виконкому.

Нова акція дісталася широкий розголос. Механізованій наступ на парк імені Шевченка зацікавив навіть адміністрацію клубу губителів природи. Її представники прибули на місце подій.

— Отже, з парком імені Шевченка буде такоже покінчено?

— Ні, — відповіли виконкомівці, — ми лише вирівнюємо його конфігурацію.

— Гм, — розчаровано сказали представники клубу.

Але виконкомівці поспішили їх втішити:

— Під житлове будівництво авторами проекту виділено п'ять соток парку. А ми приплюсували ще двадцять п'ять соток. Зруйнували молодіжну естраду...

— А як реагує громадськість?

— Негативно. З цього приводу навіть обласна газета виступила...

— І що?

— Критику ми визнали правильною. А розпочату справу форсувемо.

— Приймати! — сказала приймальна комісія. І всіх золотоніських дроворубів разом із головою міськвиконкому Л. Ф. Горьовою привітала зі званням дійсних членів клубу губителів природи.

Д. ГРИМАЧ.

Черкаська область.

Без слів.

СТРАШНА ПАРТНЕРЧАСКА ..

«Колгосп «Зоря» Онуфріївського району Кіровоградської області просить Вас дозволити продати через автомагазин легковий автомобіль марки «Москвич-408» тов. С. Анатолію Федоровичу який внаслідок тривалої експлуатації перебуває на ходу, але вимагає капітального ремонту».

(З листа).
Надіслав А. М. АВДЕЄВ.

м. Кіровоград.

***

«МІЖРАЙБАЗІ ОБЛСПОЖИВСПІЛКИ потрібні на постійну роботу: експедитор, комірник складу на колесах, вантажники.

Звертатися на адресу: 260100, м. Коростень, вул. Шевченка, 2, міжрайбаза».

(З додатку до наказу).
Надіслав В. С. КИРИЧЕНКО.

м. Коростень.

***

«План міроприємств по покращенню шлунково-кишечних захворювань і харчових отруєнь в підприємствах торгівлі і громадського харчування на 1976р.»

(З додатку до наказу).
Надіслав І. М. АРСЕНИЧ.

***

«Прошу правління колгоспу зняти мене з трактора».

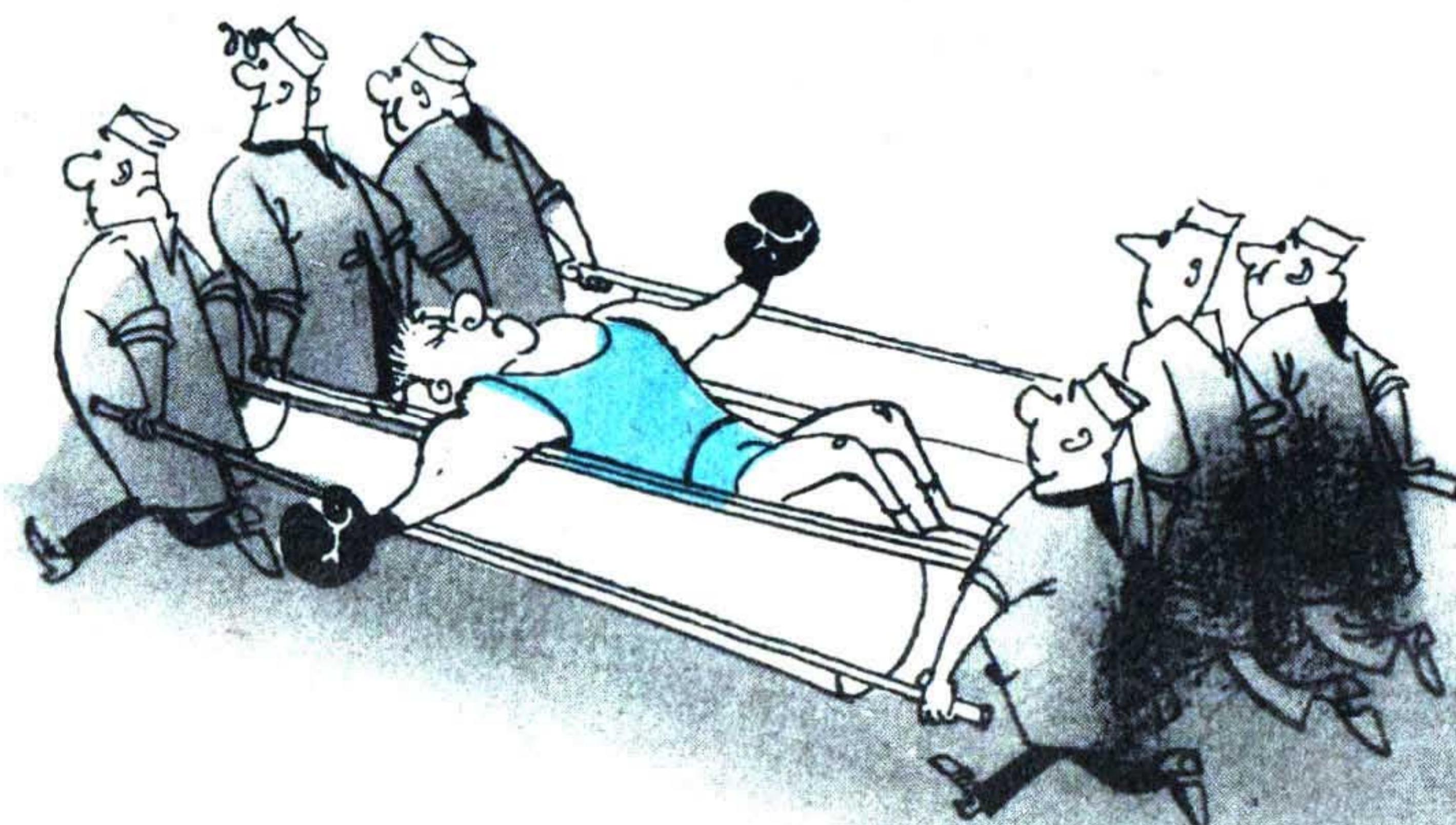
(З заяви тракториста).
Надіслава О. М. РИБАК.

***

«Сегодня баня Непрацює звайску стим що не вістачає води а буде робити у неділю з рані як небуде робити школа».

(Заява).
Надіслав С. М. МАЗУРИК.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ДРУЖЕ! Перче!

Дізнайся, будь ласка, що то за чоловік таїй — тов. Задєвалов. Бо з одного боку, він ніби обіймає посаду начальника служби матеріально-технічного постачання Донецької залізниці, а з іншого, нам здається, наче його й на світі нема. Протягом 1975 року ми надіслали на його ім'я 12 листів і 10 телеграм. Минулого року — 6 листів, 12 телеграм. Мовляв, забезпечте наш цех запасними частинами для ремонту підйомних кранів на залізничному ходу. Но ми без отих запасних частин плану не виконуємо. А від тов. Задєвалова ні однієї.

То дуже просимо тебе, Перче, дізнайся, що то за чоловік таїй — тов. Задєвалов. А ще поцікався, як до нього доступатися. То дуже нам хочеться хоч у цьому році виконати план, але ж запчастин знову не вистачає. І знову доведеться до тов. Задєвалова звертатися.

Від імені колективу країнового цеху транспортно-ремонтних майстерень станції Авдіївки майстер Трушкін, партгрупорг Ляшенко, профорг Абрисимов, бригадир Претікін.

***

Може, ти знаєш, як із селітром робити горючий газ? Бо ми всім селом ламаємо голови над цим питанням і ніяк вирішити його не можемо.

А почалося з того, що завідувачем нашим господарським магазином Л. І. Левченко, кожному, хто купляв газовий балон, у навантаження додавала мішок селітра. На наші запитання, для чого ця селітра, завмаг відповіла, що так розпорядилося начальство.

Отож, Перче, ми дійшли висновку: не інакше як селітра горить. Тільки не знаємо, як її застосувати до газових балонів. А спітяти оте торгове «начальство» не наважується. Може, люди зайняті проблемою якихось інших горючих матеріалів.

Г. ШЕВЦОВ.

с. Смирновка,
Лозівського р-ну
Харківської області.

«Перець» видав дев'яносто першу серію карикатур «На допомогу стінгазетам». Подаємо з неї кілька малюнків.

— Знову ти, Серафиме, на роботу не вийшов!
— Майте бога в серці — сьогодні ж храмовий празник...

ЄДИНА НАДІЯ

— Післязавтра до нас комісія з області приде. Якщо за ніч не замете — ми пропали...

— Як бачите, із снігозатриманням у нас усе гаразд.

— Ну, чоловіче, це ти вже перестарався!

«Я ж тебе, вірная, аж до хатинонки сам на руках донесу!»

★ Про те, що завідуюча магазином у селі Пліщин (Хмельницька обл.) О. Яцюк та продавець Л. Власюк систематично порушують розпорядок роботи, примушують брати в навантаження зіпсовані продукти і лотерейні білети, відмовляються приймати від населення склопосуд тощо, писалося у листі пайовиків цього села.

Правління Шепетівської райспоживспілки сповістило редакції, що факти підтвердилися. О. Яцюк та Л. Власюк з роботи знято.

★ Редакція надіслала лист прокуророві Переяслав-Хмельницького району тов. Бищуку В. І. з проханням

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

зацікавитися фактами, наведеними в прикладій до нього скарзі, і про свої висновки повідомити автора та редакцію. Це було кілька місяців тому. Оскільки відповіді від прокурора району не надходило, редакція надіслала йому письмове нагадування з проханням прискорити розгляд справи.

Після першого нагадування було

надіслано ще й друге, а потім третє й четверте. Дзвонили тов. Бищуку з редакції телефоном. Однак відповіді не було.

Довелося Перцеві звернутися до прокурора Київської області тов. В. С. Богачова.

Як повідомив тов. В. С. Богачов, листа редакції було обговорено на оперативній нараді в обласній проку-

ратурі. За тяганину в розгляді скарз, яку надіслала редакція, прокуророві Переяслав-Хмельницького району Бищуку В. І. оголошено догану.

★ Вчителі Ганинівської середньої школи (Братський район) надіслали Перцеві листа, в якому з обуренням писали про негідну поведінку директора цієї школи Добіжа.

Завідуючий Миколаївським облвні тов. Н. Л. Рубан-Задольський сповістив редакції, що факти, наведені в листі, підтвердилися.

Наказом облвні Добіжа з посади директора школи знято.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВІЧ,
С. ОЛІИНІК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 4 (998)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. I. 1977 р. Підписано до друку 2. II. 1977 р. ВФ 10205.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1977 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0230. Тираж 3.100.000.
Отсканировал ЛЕБЕДЕВ А.В.

Українські буржуазні націоналісти зблокувалися в антикомуністичній діяльності з ізраїльськими сіоністами.

(з газет).

Вовк лисиці — не рідня, та повадка одна.